

فوتبال انقلابی

نگاهی به آخرین بازی قبل از انقلاب و اولین بازی بعد از انقلاب...

روزنامه رستاخیز یک روز بعد از بازی در حالی که یک صفحه تمام از صفحات ورزشی خود را به این بازی اختصاص داده بود با تیتر «همه چیز داریم جز فکر بازی» به استقبال این دیدار تاریخی رفت. در حالی که ۲۱ روز قبل از این دیدار تیم ملی امید ایران امیدهای شوروی را با سه گل برده بود، ورزش‌نویسان رستاخیز تیت‌ر زدند «این باخت کم از آن پیروزی ۳ بر صفر نبود». تیم ملی حشمت که بعد از بازگشت از جام جهانی پوست انداخته و جوانگرایی کرده بود در اصل با ترکیب همان امیدها به میدان آمد و این بار تحت عنوان تیم ملی ایران به میدان رفت. تیمی که کریکندی را جانشین حجازی کرده بود و در خط دفاعش با استفاده از حسن نظری و نصرالله عبداللهی از تیم قبلی، پنجعلی و کاظم سیدعلیخانی را جانشین کازرانی و اسکندریان کرده بود. در خط هافبک ابی قاسمپور از تیم اعزامی به جام جهانی حضور داشت اما جای علی پروین و ممد صادقی را حقیقیان و یزدخواستی گرفته بودند. در خط حمله نیز مهاجرانی، عبدالرضا برزگری یا همین حسون معروف آبادانی‌ها را در کنار خادم پیر، جایگزین غفور جهانی و ایرج دانایی فرد کرده بود. حشمت در این بازی همچنین از حسین فداکار و مجد

مربیگری را پی خواهد گرفت. حشمت که تیم را به تازگی از جام جهانی ۱۹۷۸ آرژانتین برگردانده بود در آخرین بازی تیم ملی در قبل از انقلاب در حالی به مصاف روس‌ها رفت که آن روزها چوافتاده بود که با پرسپولیس عبده قرارداد نهایی بسته و با مبلغی حدود ۳۰۰ هزار تومان به این تیم خواهد پیوست. ابوالفضل جلالی مباشر حشمت که در آن سال‌ها همیشه کنار دستش بود، هنوز هم مدعی است که قرارداد نهایی مهاجرانی با پرسپولیس نهایی شده و در جیب او بود اما بعد از شلوغ شدن اوضاع مملکت و تعطیلی فوتبال، این قرارداد، اجرایی نشد.

آخرین بازی تیم ملی مهاجرانی در روز چهارشنبه پانزده شهریور ۱۳۵۷ در استادیوم آزادی و در مصاف با تیم ملی شوروی برگزار شد و با گل دقیقه ۱۷ خدایا تولین یک بر صفر به نفع میهمان‌های چشم آبی تمام شد. در این بازی که به داوری هاینش الدینگر از آلمان و کمک‌های رضا غیائی و مصطفی ممیز در حضور ۲۵ هزار تماشاگر در استادیوم صدهزار نفری برگزار شد اولک بلوخین ستاره بزرگ روس‌ها نیز حضور داشت و نشان به آن نشان که داور مهربان ژرمن خطای پنالتی عمونصی عبداللهی روی او را چشمپوشی کرد.

چه کسی باور می‌کرد این آخرین بازی حشمت مهاجرانی در تیم ملی باشد؟ او که دو روز پیش از ۱۷ شهریور ۵۷ معروف به «جمعه سیاه» که انقلابیون به خاک و خون نشستند با خاطری آرام روی نیمکت تیم ملی نشسته بود تا بعد از این بازی تدارکاتی با شوروی به مصاف سه کشور دیگر سوئد، دانمارک و تونس برود و تیم اش را برای بازی‌های آسیایی ۱۹۷۸ بانکوک آماده کند. او کف‌بین نبود که حدس بزند دو روز بعد از بازی ایران و شوروی که تیم ملی جوان او شکست خورد اما بازی‌اش عجیب به دل مردم و مفسرین نشست و تظاهرات مردم در خیابان ژاله تهران به خاک و خون خواهد نشست و پس از آن، انقلابیون آرام آرام کشور را فتح خواهند کرد و تیم او دیگر نخواهد توانست به بازی‌های آسیایی پیش رو که مدعی اول قهرمانی‌اش بود، اعزام شود و دومین قهرمانی این بازی‌ها را در کارنامه‌اش ثبت کند. او چه می‌دانست که ۲۱ هفته بعد از این بازی با شوروی، نه تنها سازمان ورزش و فدراسیون فوتبال که نظام قبلی از بیخ و بن متحول خواهد شد و حشمت به دبی و عمان خواهد رفت و در آنجا

ابراهیم افشار
Ebrahim Afshar

در پرونده این هفته نگاه می‌داریم به آخرین بازی تیم ملی فوتبال ایران در قبل از انقلاب اسلامی، و نیز اولین بازی این تیم بعد از پیروزی انقلاب.

از تابستان ۱۳۵۷ تا ۵۸. چیزی در فاصله پانزده شهریور ۵۷ که حشمت خان برای آخرین بار روی نیمکت تیم ملی نشست، تا سوم مرداد سال بعدش که تیم منتخب ملی پوشان با عنوان کلنی تهران در اولین بازی دوستانه بعد از انقلاب به میدان رفت.

عجیب اینکه هر دو بازی تاریخی، در مقابل همسایه شمالی برگزار شد؛ اتحاد جماهیر شوروی. و هر دو را باختیم. این دو بازی در یک فاصله ۳۲۳ روزه برگزار شد اما در این ده ماه و اندی، نه تنها فوتبال که نظام حاکم بر ایران بر اثر وقوع انقلاب روی هوا رفته بود.